

1004 – 4. oktober

Dersom dere lever etter kjødet, da skal dere dø. Rom 8: 13.

Her avsier apostelen kort og konsist dommen over alle dem som lever etter kjødet.

Med dette vil han spesielt vekke til ettertanke dem som gir seg ut for å leve i evangeliets frihet, men bare vil bruke det til å forsvare et liv i sitt kjøds lyster. For her taler apostelen til en flokk med kristne. Han vil forsøke å vekke dem opp fra en slik innbilning. Så de ikke, istedenfor liv og nåde, som de vitner om at de har, skal ende i den evige død.

Det stemmer jo slett ikke, vil han si, at dere som nå er frelst fra synden og døden, og har fått del i Kristi nåde, skal fortsette i deres tidligere kjødelige liv. For hvis det er det dere vil, må dere ikke samtidig tro dere også kan beholde livet og bli frelst. For da er det bare den evige døden som venter dere.

Kristi fullbrakte verk er til ingen nytte for dem som vil fortsette med syndene sine. Nei, Kristi fullbrakte verk i hans død kan bare frelse dem som gjerne vil være fri fra sine synder, men selv ikke kan befri seg fra dem.

Men vi må se nærmere på hva det vil si å leve etter kjødet. Hjertet vil nok vanligvis svare på det spørsmålet ut fra sin egen tilstand. Hyklerne vil da at det bare skal bety et liv i grov og åpenbar synd. Mens alvorlige og engstelige sjeler er redd for at enhver skrøpeligheitsynd betyr at de lever etter kjødet.

Så kan nok også utleggelsen av dette skriftstedet av og til ha vært noe svevende og uforsiktig. Og det er spesielt farlig når forholdet gjelder liv eller død, som her er tilfellet. Hva betyr det så her, å leve etter kjødet?

For det første merker vi oss da at med kjødet menes ikke noen bestemt synd eller lyst, men hele vår fordervede natur. Slik vi fra fødselen har arvet den fra far og mor. Kristus sier: «Det som er født av kjød, er kjød».

Men så er det noen som sier: Å leve etter kjødet er å gi kjødet frihet til å gjøre som det selv vil. Men dette er så ubestemt uttrykt at det lett kan misforståes. Det finnes vel ikke noe ugudeligg menneske som aldri strir mot sitt eget kjød. Og da ville disse lett kunne tenke at «jeg gir jo ikke kjødet all mulig frihet, så jeg lever da ikke etter kjødet».

På den andre side finnes det ingen troende kristen som ikke med anger må bekjenne at de synder både i ord og i gjerning. Og dette forutsetter jo alltid at kjødet har fått en viss frihet. Det er derfor nødvendig at vi får en mer konkret oppfatning av saken.

De som har tolket dette mer utførlig i den kristne ånd, har ofte sagt: Her vil apostelen si at hvis de kristne blir likeglade og gir etter for kjødet, så kan det føre til åndelig død. Fordi synden enten fører til søvn og forherdelse, eller vantro og fortvilelse. Dette er utvilsomt en kristelig tolking, mens en annen utvilsomt er mer riktig.

Apostelens ord er nemlig langt mer bestemt enn sistnevnte tolking. Å bli likeglad og gi etter for kjødet, er selvsagt fryktelig farlig. Men fremdeles ikke helt det samme som å leve etter kjødet. Og

ordene; «da skal dere dø», betyr etter apostelens måte å tale på noe mer enn dette at den åndelige døden venter oss.

Vi ser nemlig at andre steder hvor apostelen anvender samme truende taleform overfor de kristne, så er det når han forkynner den endelige dødsdommen og taler om den evige døden, og da som syndens lønn.

Akkurat denne apostelens måte å formulere seg på, er det viktigste grunnlaget for å forstå budskapet. Så viser da også ordet leve, at det å «leve etter kjødet» ikke kan bety det å tilfeldig falle i synd. Men å leve et liv etter kjødet som vår falne natur vil.

Å leve etter kjødet må altså bety det samme som å «vandre etter kjødet». Når vi altså både i sinn og liv følger vår gamle natur.

Nå vet vi at frafallet av og til også skjer til den høyre siden, i egenrettferdighet, i form av lovgjerninger. Som galaternes fall, hvor apostelen sier: «Dere er kommet bort fra Kristus, dere som vil bli rettferdiggjort ved loven. Dere er falt ut av nåden». Og han skildrer denne måten for frafall slik: «Dere har begynt i Ånd. Vil dere nå fullføre i kjød?»

Men så kan også fallet skje til den venstre siden, når en faller i åpenbare synder. Peter sier at de som en gang «gjennom kjennskapet til vår Herre og frelser Jesus Kristus har fått slippe bort fra verdens urenheter, har så igjen begitt seg ut i den, og er blitt overmannet».

De har nå enten søkt etter en falsk trøst for synden og helt bevisst begynt å leve i den, akkurat som Judas. Og de har da samme tegn som ham; at de ikke lenger bekjenner sin synd for Herren og søker å bli frelst fra den. Men isteden unnskylder og forsvarer de den.

Eller de lever i en skjult fortvilelse. De har «forkastet en god samvittighet, og dermed lidd skipbrudd på troen». De lever ikke lenger ved nådestolen.

Det er alt dette som er å «leve etter kjødet». Og er noe ganske annet enn å bli «tatt til fange under syndens lov som er i lemmene mine», der ånden kjemper mot synden og ennå kan «takke Gud ved Jesus Kristus, vår Herre».